

der fra 1920 og fremefter har været ude af Stand til ved egne Kræfter at indfri deres Forpligtelser, og der har maattet ydes dem Laan til et meget stort Beløb. Dette var, da det var højest oppe, 13—14 Mill. Kr. Jeg skal ikke komme ind paa denne Sags Historie og Forsøgene paa at faa denne Gæld helt eller delvis eftergivet, men hen- vise til, at ogsaa i indeværende Vinter- sæson har jo enkelte Kasser været i Vanske- ligheder og har opnaaet Laan, en enkelt hos Staten, et Par andre hos Bankerne med hurtig Afbetaling og med Kautio- n for Laanebeløbet af de vedkommende Fagfor- bund.

Det foreslaas nu her, at i Tilfælde af, at en Kasse er nødstedt, har opbrugt eller i den nærmeste Fremtid vilde opbruge sin Reservefond og efter Direktørens Skøn ikke er i Stand til at klare Vanskelighederne ved en Forhøjelse af det ordinære Medlems- bidrag eller ved Paaligning af Ekstrabidrag, skal der kunne ydes vedkommende Kasse Laan af Fonden. Forrentnings- og Afdrags- vilkaar skal fastsættes under Hensyn til Opretholdelsen af Fondens fremtidige Yde- evne og Likviditet, og ordentligvis skal der for Laanet ydes de vedkommende faglige Organisationers Kautio. Man vil maaske undres herover, men jeg synes, at Be- stemmelsen derom er særdeles velbegrun- det, thi man maa jo vel erindre, at de vedkommende faglige Organisationer gen- nem deres Dispositioner er i Stand til i betydelig Grad at øve Indflydelse paa Ar- bejdsløshedens Omfang gennem Indflydelse paa Produktionsvilkaarene, og derfor maa de være medansvarlige for de økonomiske Konsekvenser, der kan blive Følgen af deres Handlinger.

Fonden skal bestyres af Direktøren som Formand, to Arbejdsgivere og en Ar- bejder. Da Arbejdsgiverne skal yde et saa betydeligt Bidrag til Arbejdsløshedskas- serne som det, her er Tale om, finder man det rimeligt, at der ogsaa kommer en Re- præsentation for Arbejdsgiverne — jeg har tænkt mig to Medlemmer — i det saakaldte B-Nævn, som har med Kassernes Admini- stration at gøre, mens C-Nævnet, som hidtil har forvaltet Reglerne for Udbetaling af ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse, selvsagt bortfalder, da selve denne Under- støttelse bortfalder.

Jeg skal i øvrigt med Hensyn til nær- mere Oplysninger om de økonomiske Konse- kvenser af Forslaget henvise til de Bilag, som ledsager dette, og indskrænke mig til at henpege paa Bilag 4, hvor de økonomiske Konsekvenser af Forslagets Gennemførelse,

saaledes som de vilde være blevet, om det havde kunnet anvendes paa Finansaaret 1926—27, er opgjort til en Besparelse for Staten paa ca. 4 442 000 Kr. og for Kom- munerne paa ca. 4 522 000 Kr., medens, som sagt, Arbejdsgiverne ved Nedsættelsen af Arbejdsgiverbidraget til Arbejdsløsheds- fonden fra 5 Kr. til 3 Kr. og ved Fritagelse af Fag, indenfor hvilke ingen anerkendt Arbejdsløshedskasse virker, vil opnaa en Besparelse i de hidtil ydede Kontingenter paa ca. 1,3 Mill. Kr. aarlig.

For at skabe en rimelig Overgangstid fra den nugældende Lovgivning og den dertil knyttede Administration til den her fore- slaede indeholder § 36 den Bestemmelse, at Loven træder i Kraft den 1. Oktober 1927, dog at Bestemmelserne i § 12 skal have Gyldighed fra 1. April 1927, for der- igennem at sikre, at der indenfor Arbejds- løshedskasserne føres en Bidragspolitik, som gør det sandsynligt, at de vil kunne bære Virkningerne af de Overenskomst- tilstande, hvorunder vi lever og altsaa ogsaa fremtidig skal leve, ogsaa med den kommende Vintersæson for Øje.

Idet jeg udtrykkelig peger paa, at det baade med Hensyn til Udviklingen af vort Produktionsliv i den kommende Tid og med Hensyn til den Byrde, Staten og Kom- munerne kan bære som Konsekvens af Ar- bejdsløsheden, bliver nødvendigt at gen- nemføre Lovforslaget i det væsentlige i det finansielle Omfang, hvori det er opstillet, tillader jeg mig at anbefale Forslaget til det høje Tings Velvillie.

Forsvarsministeren (Brorsen): Det Lovforslag, jeg skal tillade mig at fore- lægge for det høje Folketing, gaar ud paa at ændre en bestemt Paragraf i Loven af 12. Marts 1923. Denne Lov, som jo var et nødvendigt Led i hele Forsvarsordningen, i hele det System, vi fik i 1922, indeholdt den Bestemmelse, at der gennem en 10- aarig Periode gennemsnitlig skal anvendes ca. 3 Mill. Kr. om Aaret til Indkøb af Ma- teriel til de forskellige Vaaben, vi har indenfor Hæren. Vi havde nemlig i 1922 absolut den Overbevisning, at naar vi gennemførte den nye Forsvarsordning, var det nødvendigt, for at vort Forsvar kunde være nogenlunde tidssvarende udstyret, at der gennem en Aarrække blev givet et aarligt Beløb til ekstraordinære Anskaf- felser. Det, det Lovforslag, som jeg her tillader mig at forelægge for det høje Ting, gaar ud paa, er, at de 3 Mill. Kr. for 1927—28 nedsættes til 1 Mill. Kr. Jeg kan give den samme Begrundelse som mine Kolleger,